

— Али Керимъ! Значи, той е още живъ? Не наказанъ? — радостно извика Леила, блъснала цѣла отъ надежда. — О, ще му бждатъ опростени всички дързости, всичко ще бжде забравено... стига само...

Леила млъкна и, като тури пръстъ на устнитѣ си, замисли се и съ разсѣянъ видъ погледна лѣкаритѣ. — „Ако поиска“ — спомни си тя току-що чутитѣ думи.

Тя даде знакъ на лѣкаритѣ да си отидатъ, и тозчасъ заповѣда да доведатъ при нея Али Керима. Началникътъ на стражата Илдияфаръ ѝ каза:

— Али Керимъ, по заповѣдъ на шаха, е затворенъ въ подземието и утрѣ ще бжде обезглавенъ.

Грозно свъси вѣжди Леила и прѣлестното ѝ лице потъмнѣ, сѣкашъ, отъ гнѣвъ.

— Още една дума, и азъ ще заповѣдамъ да те хвърлятъ на гладнитѣ псета! — бавно и съ тихъ гласъ каза тя, като приближи Илдияфара. — Прати ми Али Керима! Слѣдъ минута да бжде тукъ!... Чувашъ ли?

Гласътъ ѝ треперѣше отъ вълнение, гърдитѣ ѝ тежко се повдигаха, а очитѣ ѝ мѣтаха мълния...

Тя не повтори заповѣдта: Илдияфаръ отиде право въ подземието, дѣто вече отъ два дни се измжчваше Али Керимъ. „Не! Да разгнѣвишъ тая жена е много по-опасно, отколкото да настѣпишъ змия или да раздразнишъ тигрица!“ — мислѣше Илдияфаръ.